

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Vrsmaro episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

S. APOLLONII, SENATORIS ELOQVENS-
TISSIMI, PRAECLARVM MARTYRIVM, AVTHORE

*Eusebio Caesarensi, Eccles. Historie lib. 5. cap. 20. interprete do-
ctissimo viro Iohanne Christophorono.*

18. Aprilis.

Pax Eccle-
siae sub Cō-
modo Im-
peratore.

Odem tempore, Commodo Imperium Romanum gubernante, nostra religio ad pacatum & trāquillum statum traducta fuit, & pax (diuina gratia largiente) omnes ecclesias in toto terrarum orbe occupauit. Quo quidem tempore salutaris Dei sermo hominum mentes cuiusque generis adeo attraxit ad piam Dei, rerum omnium conditoris, religionem cultumque, vt iam Romae complures & genere illustres, & rerum affluentia admodum locupletati, vnā cum omni familia & cognatione sua, se ad suam ipsorum salutem amplexandam recipere. Verum istud virtutis hosti, & inuidia natura sua exaestuanti diabolo minime ferendum videbatur: & propterea varias deintegrō machinas contra nos astute fabricare aggressus est. Nam Apollonijum, virum inter fideles politioris literaturae studijs & philosophiae notitia plurimum celebratum, in iudicium adducit: & vnum ex eiusdem Apollonij seruis, ad hanc rem valde accommodatum, qui hominem accuset, excitat. Caeterum huic misero ac perditō intempestiue & incommode in iudicium ad Christianum accusandum ingredienti, actutum (quoniam indices, qui Christianorum nomina solum, quia Christiani essent, deferebant, Imperatoris edictum neci dare mandauerat) crura suffringebantur, Perennio iudice contra eum talem sententiam pronunciantē. Ille autem Deo charissimus martyr, cum iudex ab illo obnixē petijisset flagitassetque, vt fidei suae rationem corā Senatu redderet, simulatque accuratissimam orationem apologeticam pro fidei, quam profitebatur, defensione coram omnibus recitasset, sententia Senatūs securi percussus, decessit à vita. quippe vetus lex apud illos ex-
tabat, Christianos, qui semel in iudicio comparuerant, nisi professionis suae sententiam mutarent, non omnino liberos dimittendos esse. Istius verò coram iudice verba & responsa, quae ad Perennij rogata dabat, & orationem apologeticam apud Senatum habitam, si cui lubitum sit accuratè cognoscere, ex libro nostro, quem de veteribus martyribus composuimus, manifestò intelliget.

Pena in
delatores
Christia-
norum.

S. Apolloni-
us securi per-
cutitur.

VITA S. VRSMARI EPISCOPI ET CON-
FESSORIS, AVTHORE RATHERIO VERO-
nensi Episcopo.

PRAEFATIO AVTHORIS.

Lobiense
monasteriū
est in Came-
racensi dice-
cesi apud
Binchium.

Anso scri-
psit vitam
S. Vrsimari,

Ominis reuerendissimis, patribus dilectis, & doctoribus eruditis, cuncto etiam Christicolarum gregi, in Laubiensi cœnobio degenti, Ratherius, eiusdem cœnobij quondam monachus, modò verò Veronensium episcopus, vtroque hoc licet diuinitatis dono indignus, ea in Domino, quae suis ipse fidelibus parauit ab initio. Apud venerabilem nupèr sanctae Cumanæ Ecclesiae iusto Dei iudicio exulans episcopum, reperi libellum, pauca de virtutibus continentē domini ac specialis patroni nostri, sancti videlicet Vrsimari Episcopi: continentia rerū quidem, auro obrizo topazioque preferenda: locutionis verò solocicis ita pro sui modulo refertissima, vt nōsse difficile fuerit, vtrum scriptoris negligentia, an dictatoris id contigerit insipientia. Quod cum non parum pro tempore nos offendisset, curauimus ea eiusdem operis solūmodo corrigere vitia, quibus aut in sensu lectoris naufragare poterat intellectus, aut quae nimia sui deformitate fastidium ingererent audientibus. Simplex autem, & vt ita dicamus, penè rusticus cum totus sermonis textus alrum videri possit sapientibus, à nobis ideo minimè penitus visus est commutandus, quia & sanctarum auctores scripturarum ferulas contemnere nouimus grammaticorum: & doctrinam simplicem piscatorum, quam sophismata philosophorum, Deo magis placuisse, in saluatione conuersarum vbiq̄ cernimus nationum. Epistolaris verò praefatio cuiusdam Ansonis, sancti, vt credi potest, quanquam non adeo diferti viri, quam eidem suo operi prap-

præposuit, omittenda visa est omnino, ut ipsa quoque authoris in ea lateat omnimodo dis-
 intentio. Recipiat igitur vestra paternitatis sanctissima charitas hunc à vestro, non au-
 demus dicere, filio, sed seruulo, & equidem, prò nefas, fugituo, quantulumcunque be-
 nigna instructionis nostræ fructum, & cum his, quæ apud vos leguntur, charitatiuè con-
 ferat, si benè consonent. Sin aliàs, discernat prudentissimum vrbauitatis vestrae pala-
 tum, quid ex his melius aliquid sapidiusque contineat, & hoc pro meliori sapidiorique
 vtendum retineat. Illud solenter minùs eruditis nobiscum consulendo, cogitetis, quia
 iuxta cuiusdam sapientis sententiam, bona est locutio, planè & suauiter congruenter-
 que mouens audientem: tantum abest, ut historia aliquid continere debeat crepe-
 rum, dum non ob aliud sit edita, quàm ut res gestas præsentium vel præteritorum, ad
 notitiam transferat futurorum. Precor interea, inter huius mundi miserrimè fluctuan-
 tem naufragia, orationum vestrarum contineat ancora: id ipsum ab exiguitate licet ut
 postuletis mea, modò tanti peccatoris non dedignetur Dei pieras intendere suffragia.
 Deus autem pater Domini nostri Iesu Christi aperet vos in omni bono, ut faciatis eius
 voluntatem, perficiens in vobis per gratiam spiritus sancti, quod placitum est sibi, per
 eundem Christum Dominum nostrum. Apud cuius clementiam, pium intercessorem
 iugiter inuenire mereamur Vrsmarum sanctissimum pontificem, cuius vitam in præ-
 senti elucidare disponimus, ad laudem & gloriam omnipotentis Trinitatis, & ædifica-
 tionem populi conuenientis.

NARRATIO.

BEatus igitur Vrsmarus episcopus, bonorum omnium præco-
 nio dignus, pago Theoracensi, & villa, quæ vocatur Fleon, 18. Aprilis.
 oriundus, à Domino est electus per prædestinationem, pri-
 usquàm seculo daretur per originem. Grauidæ nanque ma-
 tri eius de eo, apparuit quidam venerandus senex per visum, Patria S.
 in manu sua tenens puerulum, pronunciansque, Accipe, Vrsinari.
 quit, hunc puerulum, nutriens eum. Magna verò fames ean-
 dem tunc temporis oppresserat regionem. Respondens verò, Viso ma-
 mulier, ait seni: Vnde hoc faciam domine, cum desit mihi pa-
 nis ob magnitudinem, quam patimur, famis? At ille dedit ei-
 panem valde candidum, dixitque ei: De hoc pane nutries il-
 lum. Quem cum accepisset mulier, creuit inter manus eius magnus valde. Tunc mulier
 inquit: Istud quod video, quid signat domine? Cui ille: Filium, inquit, es paritura, qui
 de regno aliquam Christo lucrificiet partem. Quod postea verum fuisse, ipse ore mon-
 strauit & opere. Tantam siquidem à Domino gratiam est consecutus, ut omnes pabulo
 verbi diuini reficeret, qui ad eum gratia colloquendi venirent. Iterùm autem mater
 eius depressa somno, aliam visionem vidit continuò. Scalam quippe contra se stare vi-
 debat, cuius cacumen caelos rangebat, per quam idem puer scandens, caelum ingredie-
 batur. ipsa verò eundem vsque ad scalæ est profecuta cacumen: sed sequi, ut assererat,
 potuit, consequi omnino non potuit. In se itaque reuersa, cognouit illicò hæc veraciter
 omnia suum, quem clausum vtero detinebat, præfigurare filium. Hæc & his similia
 quàm plurima de proprio mater cognouit filio, & ante natiuitatem, & postea, quæ pro-
 lixum est enarrare per singula. Exultans itaque in Domino mater, aiebat: Scio certissi-
 mè, quòd Dei operante clementia, magnus erit filius meus, quem gesto, & felicem me
 talis nati susceptione profiteor.

Editus itaque puer, Vrsmarus est vocatus, adultusque doctoribus sacrarum tradi-
 tur scripturarum. Qui imbuerunt eum sacris literis diuinaque lege, non mediocriter, Discit sa-
 sed perfectè: nec seculariter, sed monasticè atque regulariter. Ab ipsa verò pueritia se-
 nilia exequens opera, nequaquam in voluntate propria, sed in voluntate ambulabat-
 diuina. Crescente sanè ætate, etiam morum probitate pollebat. Erat enim corpore Virtutes
 castus, mente incorruptus, amabilis cunctis, affabilis vniuersis, animo benignus, cor-
 pore pulcher, prudentia callens, fortitudine vigens, temperantia serenus, iustitia feue-
 rus, longanimitate perfectus, elemosynis largus, abstinentia parcus, patientia & humi-
 litate præditus, mansuetudine ac pietate refertus, charitate non ficta repletus, fide ro-
 busta stabilis, spe inconcussa longanimis. Harum verò omnium virtutum commercia
 exaggerabat eius in animo cuncta suauiter disponens sapientia Dei. Sermo quoque
 eius, iuxta Apostolum, sale erat conditus. Si quando opportunum tempus videret, Colof. 4.
 sine

sine ædificatione proximorum horam transire minimè sinebat. Terrena quoque cuncta despiciens ac caelestia concupiscens, illi soli vacare desiderabat, cui se totum à pueritiae deuotus tradiderat: orationi frequenter incumbens, cum lachrymis & compunctione cordis Dominum deprecabatur, vt quæcunq; meditaretur vel ageret, in conspectu eius accepta forent. Ipse verò, qui eas potenter inspirauerat, misericorditer piis dignatus est exaudire preces.

Creatur antistes.

Iohan. 10.

Nora mirabilem abstinentiam.

Patiètiã.

Iob 1.

Psal. 33.

Facundiam.

Potestas eius in daemones.

Iohan. 8.

Mat. 3.

Matth. 16.

Diabolus à Christo illulus.

1. Cor. 2.

Ephes. 6.

Pastoralem deinde cathedram adeptus, tanta Domini sublimatus est gratia, vt penè omnes mortales anteiret, seculumque habitans, nihil in se seculi haberet. Scripturarum denique doctor, monasteriorum constructor, prouisor ecclesiarum, tam custos animarum, nutritor orphanorum, defensor viduarum, redemptor captiuorum erat. Gregem sibi commissum ita diligebat, sicut veritas ipsa diligendum docuerat. Nam si grafsata fuisset, vt antiquitus, vesania tyrannorum, mori pro ouibus Dominicis minimè trepidasset. Quid plura? Vir iste dissimilis longè fuit illis hominibus, quos nunc passim cernimus nostris temporibus. Neque audiuimus aliquem, qui absque carnificis gladio tam diro cruciatus sit martyrio. Nos verò idonei non sumus enarrare vel scribere omnes, quas in seculo pertulit, passiones, praesertim cum nouem annis & decem hebdomadibus absque alimonia vixerit panis. Cibus verò ipse, quem sumebat, tam tenuis & modicus erat, vt eo sustentari nemo posset mortalium, nisi miraculo, vt ipse, diuino. Omnes autem, qui eum cernebant aut audiebant loquentem, mirabantur quòd tam robustus esset & eloquens, absque alimonia panis viuens. Aqua verò, eius erat potus, & aliquoties sicera: qua tamen paululum raroque utebatur. Viuus illius is erat, quem absque officio dentium sumere posset. Tanta quoque eius erat patientia in huiusmodi atque alijs tribulationibus, vt posset comparari patientiae Iob beatissimi, qui non peccauit labijs suis, nec stultum quid contra Deum locutus est. Laudem e contra Domini concinebat, atque, secundum Prophetam, benedicebat Dominum in omni tempore, laus eius semper in ore ipsius resonabat. Conijcere verò possumus veracissimè, quòd vir iste de illo viuebat pane, qui de caelo pro nostra descendit redemptione. Nam, sicut supra diximus, ita facundus erat dono spirituali, vt quasi fons fluens, aut fluuius videretur inundans. Quæcunq; verò prædicabat ore, adstruebat actione: validiora esse sciens exempla, quam verba: & plus esse opere docere, quam voce.

Operæ precium verò iudico fore, iam nunc prosequi stylo, quam efficax viro sancto inerat virtus ad effugandos hostis antiqui in cursus. Erat quoddam monasterium, quod dicitur Malbodium, duodecim ferme millibus à Laubaco suæ prouisionis distans conobio, in quo erat sanctimonialium turba non modica. Quarum vnã spiritus inuasit malignus, cœpitque eam vehementer laniando vexare, atque per os eius immunda & turpia loqui. Porro illic inhabitantes grandis horror inuasit, nimiusque pavor etiam corda vicinorum perterruit. Tenentes autem eam sorores, dicebant ad daemones increpando: Quomodo introire ausus es famulam Dei? Et subiungebant, dicentes: Impurissime daemon, exi ab ea. Quibus ille respondens, dicebat: Non exhibo, priusquam Ursinus episcopus veniat, & ipse me exire compellat. Hanc autem confessionem nequaquam ei ascribi, qui ab initio mendax fuit, & in in veritate non stetit, sed Dei imperio cogente vera eum fatemur dixisse, non spontè: sicut & in euangelio, Scimus, aiunt daemones, quòd sis filius Dei. Quod vtique cum esset veracissimum, præter alia innumerabilia beati Petri prodit testimonium, iisdem verbis Domino interroganti gloriosè præbentis confessionis responsum: tamen quadam sui parte mendacissimum mentitam esse malitiam, testis est Dominica passio, ab impijs instinctu patrata diabolico. Nam licet nouerit pro salute humani generis Christum venisse, nesciens tamen ordinem liberationis nostræ, illusus est morte Dominica, quasi auis decipula. Ostensa namque mortalitate, quam ille interimere appetebat, carnis, abscondito captus est hamo diuinitatis. Cæterum si indubitanter sciret hunc esse Christum filium Dei viui, agnouisset mortis legibus nequaquam posse teneri. Si agnosceret posse non mori, non hunc suaderet crucifigi. Non enim intellexit humanæ perditionis audacissimus laniator, quòd suo frustraretur imperio, in Saluatorem mundi seuiendo. Ignorauit antiqua malitia, quia ius perditionis humanæ non amitteret, si se à redemptoris hominum sanguine continuisset. Vnde & Apostolus: Si hunc, inquit, principes seculi cognouissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent. Principes verò quos dixerit seculi, ex alia eius sententia conijcere possumus, qua ait: Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus principes & potestates, aduersus mundi rectores tenebrarum harum,

harum, contra spiritualia nequitiae in caelestibus. Ipse quoque Dominus: Princeps, ait, huius mundi venit, & in me non habet quicquam. Iohan. 14. Quauis & de Herode & Pilato non incongruenter possit accipi, secundum illud, quod Psalmista voce dicitur: Adstiterunt reges terrae, & principes conuenerunt in vnum aduersus Dominum, & aduersus Christum eius. Sed illi principes specialiter vnius populi, non principes seculi generaliter appellati sunt. Cum ergo veracissimum sit, Tu es Christus filius Dei viui, testimonio B. Petri: mendacissimum est, Scimus, quia sis filius Dei, testimonio diaboli. Et sicut Petro ait: Quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed pater meus, qui in caelis est: ita & diabolus calliditas astutiae & subtilitas naturae hoc confiteri non fecit, sed vis atque potestas eius, qui ad eum destruendum de caelis aduenit. Ut verò diuina illic in homine latente praesentia tortus, mentiendo verum dixit dubius: ita hic Dominica in beato Vrsimaro operante potentia, verum dixit inuitus: in vtroque verò non suo voto usus, sed iubentis imperio coactus. Altera igitur die, ordinante Dei prouidentia, affuit B. Vrsimarus episcopus. Cumque relatum ei fuisset de ea, quae à diabolo vexabatur, puella, iussit illic ipsam sibi exhiberi. Quod cum factum fuisset, ille non de sua, sed de Domini praesumens virtute, acceperit libro, cepit legere exorcismum super caput eius. Dehinc benedicto oleo nares, oculosque & os eius linuit, & protinus immundum ab ea spiritum fugauit. Dæmonia calibratur Liberata tamen puella, pauor quidam, qui praesentia diaboli seminatus fuerat, adhuc pectoribus vicinorum inerat. At vir Domini praecipit sibi aquam cum sale deferri: quibus benedictis, iussit spargi per cuncta monasterij loca: & sic omnis pauor cum auctore suo satana discessit. Aque benedictae efficaciam.

Alio quoque tempore ducta est ad eum puella quaedam secularis, plena daemone, quam iussit sibi in oratorium deferri. Quo facto, praecipit eam vinculis, quibus stringebatur, absolui: & post hæc cepit Dei potentiam super caput ipsius inuocare, ipsumque daemone, ut à plasmate Dei viui recederet, increpare. Mirum in modum hostis ille antiquus cepit continuo anxius & fremere, diuersasque ac diras voces emittere. Sanctus verò Vrsimarus iussit eam extra oratorium trahi, ipseque subsequens, percussit eam tribus vicibus baculo, quem gestabat manibus. Tum spiritus nequam exijt ab ea tam ce- Alia obsecra curatur. leriter, ac si ipse fuisset percussus. Quam mox beatus pontifex sanissimam oratorio reddidit, perungensque oleo benedicto, liberam abire permisit. Habebat sanctus pontifex neptem in iam dicto monasterio Malbodiensi, quam ipse paruulam commendauerat sanctae Aldegundi. Quae postquam fuisset adulta, orta est quaedam in eius collo seu a- S. Aldegundis. mis infirmitas, quae gutteria dicitur sermone Gallico. Adstruebant verò medici, quòd aliter curari nequiret, nisi carne incisa cum vncino ferreo, foras morbus traheretur. Hoc autem illis facere cogitantibus, contigit superuenire sanctum Domini pontificem. Qui accersito ad se medico, interrogauit eum, dicens: Dic mihi, vtrumne valeas sanare eam. At ille ait: Nequeo, nisi cum vncino ferreo carne incisa, morbum foras traham. Audiens autem vir Dei hoc, omnino facere prohibebat: quia oppido eam diligebat, & periculosum hoc valde esse cernebat. Verum imponens manum saepius die illa super ipsum vulneris locum, dicebat: Vide filia, nè patiaris tibi ferrum imponi. Credo enim in Domini pietate, quia ipse te liberabit ab hac infirmitate. Nocte verò eadem vir sanctus vberimas preces fudit ad Dominum ob eius salutem. Lucescente verò die altera, à strato sospes surrexit puella, intantum, ut nec vestigium infirmitatis remaneret in ea.

Eodem quoque tempore alia agrota intra eiusdem monasterij septa iacebat tam valido languore obfessa, ut omnes, qui eam videbant, de salute eius prorsus desperarent. Quae cum audisset tanti viri aduentum, cepit virtute, qua poterat, dicere: Obsecro, ut rogetis illum ad me venire: confido enim in Deo, me reualituram quanto cyus, si eum videre meruero. Quod cum beato viro fuisset intimatum, absque mora ad illam accessit: cumque intuitus eam fuisset, eleuata manu, signum sanctae Crucis super agro- Signo crucis depellit febrem. tam fecit, & illico fugata febre, mulier conualuit, vitamque sibi à Deo per interuentum sancti viri redditam, saepissime multis ipsa narrauit.

Post hæc itaque venerabilis pontifex cernens paulatim sibi vires corporis minui, suaeque diem vocationis imminere, curam cepit non paruam gerere, nè grex sibi commissus relinqueretur sine pastore. Tunc, annuente Deo, optantibus cunctis sanctus Erminus eligitur, vir omni bonitate repletus, atque magistro moribus adæquandus: cunctis verò istius temporis hominibus merito praefendus. Quem benignus pater ut filium charissimum monuit amabiliter, quatenus gregem sibi commissum sollicitè pasceret, moribus & verbis secum ad aethera transferre satageret. Quod ipse agendum suscepit

Obit vir
sanctus.

pit quidem molestè, sed, Deo cooperante, strenuè peregit : inchoauit humiliter, sed perseverauit feliciter. Bonus igitur gregis Christi pastor Vrfmarus, moribus & annis maturus, digna suscepturus meritorum præmia, cælestia inuitatur ad regna. Qui precibus charissimorum, quos in Christo nutrierat, filiorum, suum fideli creatori commendans spiritum, ipsis præsentibus exultans in Domino, carnis quartodecimo Calendas Maij soluitur ergastulo, victurus in secula cum Christo: angelorum euectus ministerio, cælesti infertur paradiso: vbi sine fine patriarcharum fruitur fide, prophetarum spe, apostolorum confessu, martyrum collegio, confessorum ac virginum contubernio, cunctorumque cælicolarum oblectatur perenni tripudio. Corpus verò illius à discipulis religioso compositum officio, cultu est honorifico tumulatum. In cacumine quippe montis, cuius radicibus iam extructum adiacet monasterium, oratorium est in honore sanctæ Dei genitricis constructum, in quo deposuerunt beati corporis thesaurum: vbi diuina pietas demonstrat quotidie, cuius meriti illic habeantur reliquæ, ad laudem & gloriam maiestatis suæ, cuius honor, decus & potestas permanet sine fine, Amen.

* Osberro

VITA S. ELPHEGI CANTVARIENSIS ARCHIEPISCOPI ET MARTYRIS, AVTHORE * OSBERNO,
eiusdem Cantuariensis ecclesiæ monacho.

19. Aprilis.

Monasticū
viuendi in-
stitutum ar-
ripit S. El-
phegus.

Viuit in-
clusus & so-
litaris, &
multi se ei
adiungunt.

Principium nascendi à splendidissimis natalibus trahens Elphegus, magna prudentia & summa humilitate vitam instituit. Cuius animi ingenui atque vitæ innocentia parentes admirati, literarum eum scientia & Christiana religionis sapientia imbuendum tradiderunt. Qui totum philosophiæ studium conuertit ad diligendum Deum, illum nosse, illi parere, illius iugo mancipare se semper desiderans. Tactus itaque maiestatis spiritu, paternæ hereditatis negligens, maternum dolorem, cum ab ea vnicè diligeretur, obliuiscens, mundum deseruit, & in monasterio nomine Derhirst, religionis habitum suscepit: vbi priuata desideria propriasque voluntates cœpit abigere, cunctorum famulatus subiacere, omnium se quasi quoddam instrumentum exhibere, Deum infatigabiliter diligere, ieiunijs & vigilijs vacare. Et quidem quibuscunque potuit, studuit prodesse: quibus autem prodesse non potuit, saltem non obesse conatus est. Transactis autem in monastica religione aliquot annis, cum videret tempus adolescentiæ præterire, arctioris vitæ semitam arripere, singulareque cum antiquo hoste certamen inire contendit. Egressus itaque de monasterio, peruenit ad locum Bathonia vocatum: vbi aqua calida de terra emergens, balnearum vsum pro voluntate præstat. Ibi habitaculum construens, se inclusit, & rigore incredibili corpus suum ieiunijs & abstinentia afflixit. Confluebant ad eum in breui nobiles quique, suarum vulnera animarum detegentes, & consilium salutis ab eo perquirentes. Vnde factum est, vt non parua monachorum turba intra tempus exiguum congregata sit.

Vltio diuina in monasterio audiuit.

Culpabat autem non modicè vir sanctus illos, qui secularem habitum mutarent, & vitam non mutarent. An non, inquit, mendacij tibi plenus videtur, qui quod non est, esse se ostentat, dum aliud simulat in veste, aliud gestat in corde? Sanctius est enim, vestem non mutare, quam sub veste vitam negligere. Cum autem amplissima mansione perfectam sobrietatis legem discipulis in dixisset, atque carnales appetitus refrenare docuisset, ipse in angusta domuncula se inclusit: summas tamen causas & negocia ad eum fratres referebant. Plerique interea monachorum fidei & professionis immemores, laxatis obedientiæ frenis, medijs noctibus furtiuos cibos edere, ebrietati operam dare, lasciuire, & prorsus quæ inhonesta sunt, quantum latens audacia sinebat, operantur. In cuius sceleris capitalem ira Dei desauit pariter & occidit. Nocte verò quadam Elphego more solito sacras excubias faciente, voces & strepitus intra monasterium audiuit. Egressus autem foras, fratrem quendam miserè afflictum & iacentem vidit: super quem horreni aspectus & sordidissimi amictus homines stabant, qui raris eum atque ignitis serpentibus flagellabant. Euigilante autem illo, & præ doloris angustia diros vlulatus emittente, tortores illi talia improperando dixerunt: Nec tu obedi-